



## Stilte

Stiltecoupes zijn in treinen ontworpen om in rust te kunnen lezen of werken. Het tegendeel is veelal het resultaat. Als je stil moet zijn wil je juist praten en dat gebeurt met regelmaat in de ruimtes waar dat wordt gevraagd maar niet wordt afgedwongen. De trein is een voorbeeld hiervan.

Men reist vrijwel anoniem en zonder de aanwezigheid van regulerende autoriteiten. Dat werkt niet mee in de handhaving van het geschreven verzoek.

Het doorzichtige folie op de ramen zendt bescheiden haar boodschap uit naar de treinreiziger die ernaast zit. De woorden Stilte en Silence komen niet bij iedereen aan.

In de treincoupé ontspoon zich een gesprek tussen de vrouw in de rolstoel en mij. Na 5 minuten stond een paar banken verderop een opgewonden jongedame boos op en stond in een rap tempo voor mijn neus. Haar ogen spraken boekdelen.

“Kunt u uw gesprek nu beëindigen, want dit is een stiltecoupe. Ik kan mij niet concentreren zo.” “Ik moet een enquête uitwerken”, sprak ze verwijtend.

“Oh natuurlijk”, zei ik verrast door deze opwinding. “Ik heb niet gezien dat dit een stiltecoupé is.”

Terug op haar plaats nam een ander duo het onmiddellijk van ons over. Twee mannen begonnen te praten over hun zakelijke besognes. De studente zweeg in alle talen met een frons op haar voorhoofd. Ergernis alom.

“En nu zegt ze niets”, reageerde de vrouw in de rolstoel opgewonden naar mij. Belachelijk. “U aanvallen en nu der mond houden.”

“Op zich heeft zij gelijk, dus dat is oké. Je mag elkaar daarop aanspreken”, verdedigde ik.

“Maar ja, sprak ik rustig, op een gegeven moment geef je het op.”

“Nou dat doet ze dan wel heel gauw. Belachelijk.” Ze ratelde over het voorval maar door en was bijna niet stil te krijgen.

Een volgend stel reizigers nam weer het praatgedrag van de mannen over. Het estafettestokje ging door. “Moet je nou kijken,” tutoyeerde de vrouw opeens. “Dit is toch te gek. Daar wordt nu ook gekletst en hier zegt ze niets van.” De vrouw liep van opwinding steeds roder aan.

“Straks rolt ze nog uit haar stoel van narigheid”, bedacht ik mij terwijl ik met verbazing naar haar keek.

Waarom windt u zich daarover op?, vroeg ik haar tenslotte. Vindt u het niet eerlijk?

Dat vond ze inderdaad. “idiotie gewoon, allemaal te gek voor woorden, belachelijk, niet eerlijk”, vond zij.

“Ach, who says it is a fair world?”, sprak ik op het moment dat onze wegen scheidden omdat ik mijn bestemming had bereikt.

De dame krabte onrustig aan haar rolstoel en keek boos uit het raam en zweeg zoals dat hoort in een stiltecoupé.

Ook zij moest eruit. De door haar bestelde NS medewerker stond met de benodigde lift voor haar rolstoel op het perron haar reeds op te wachten.

“Mooi, dat klopt tenminste wel”, dacht zij hardop;  
een hele geruststelling.

Beatrijs van den Brink

april 2012